

Panium - Numărul Douăzeci

Sucesiunea din Daniel 11 și avertismentul pentru 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Aplicarea pionieră a istoriei, care a împlinit versetele zece până la șaisprezece, a identificat faptul că Roma, cea care a statornicit vedenia, a sosit în anul 200 î.Hr., în același an cu bătălia de la Panium, iar eu sugerez că în 2025 Roma a sosit și a statornicit vedenia odată cu investirea lui Trump și a Papei Leon. Anul 2025 constituie singurul moment când un papă și un președinte au fost investiți în același an. În 2025, fiara și icoana ei au fost înălțate la vedere pentru toți cei care sunt dispuși să vadă. Spre deosebire de pionieri, eu aplic succesiunea versetelor, în locul istoriei care a împlinit inițial versetele. Sunt de acord cu istoria, dar mă întemeiez pe o succesiune din cadrul versetelor, care să servească drept cadru pentru istorie, în loc să folosesc istoria pentru a defini cadrul versetelor. Susțin că ambele abordări sunt corecte.

Revoluția Macabeilor

Aplic linia Macabeilor într-un mod asemănător. Revolta Macabeilor din 167 î.Hr. a avut loc mult după bătălia de la Panium din 200 î.Hr. și cu mult înainte ca Pompei să cucerească Ierusalimul în 63 î.Hr. Este linia care începe la versetul șaisprezece, cu cucerirea Ierusalimului de către generalul Pompei în 63 î.Hr., și continuă până la Tiberiu Cezar, care a domnit când a fost răstignit Isus. Crucea și Tiberiu sunt reprezentate în versetul douăzeci și doi al capitolului unsprezece.

Și cu forțele unui potop vor fi măturați dinaintea lui și vor fi zdrobiți; da, chiar și voievodul legământului. Daniel 11:22.

Faptul că, în versetul șaisprezece, Generalul Pompei cucerește Ierusalimul în 63 î.Hr., iar, în versetul douăzeci și doi, este prezentată crucea în 31 d.Hr., reprezintă o linie profetică care începe cu un simbol al legii duminicale și se încheie cu un simbol al legii duminicale. Versetul douăzeci și trei constituie o întrerupere în pasaj, marcând astfel versetul douăzeci și doi drept sfârșitul liniei profetice care a început în versetul șaisprezece. La încheierea distinctă a liniei în versetul douăzeci și doi se adaugă faptul că versetul douăzeci și doi este un simbol al aceluiași reper reprezentat în versetul șaisprezece, oferind astfel o mărturie alfa și omega că versetele șaisprezece până la douăzeci și doi reprezintă o linie profetică distinctă.

Adăugați la aceasta faptul că versetele cincisprezece și șaisprezece marchează tranziția de la împărăția seleucidă la puterea romană, și se observă o întrerupere a continuității: de la seleucizi în versetul cincisprezece la romani în versetul șaisprezece, iar linia de la versetul șaisprezece până la douăzeci și doi este în mod clar izolată ca o linie profetică singulară. Versetul șaisprezece introduce următoarea putere care va domina Iudeea, marcând astfel o tranziție a istoriei profetice întocmai ca în versetul douăzeci și trei. Linia începe și se încheie cu un simbol al legii duminicale, iar linia se încheie în versetul douăzeci și doi al capitolului unsprezece.

Smith — și Trei Cezari

Faptul că versetul șaisprezece reprezintă legea duminicală, la fel ca versetul douăzeci și doi, impune ca cele două versete să fie suprapuse unul peste altul. Uriah Smith comentează versetul douăzeci și trei și explică de ce acesta reprezintă o istorie care a început mai în urmă în istoria versetelor anterioare, în loc să reprezinte o istorie care urmează imediat după crucea din versetul douăzeci și doi.

'VERSETUL 23. Și după legământul încheiat cu el va lucra cu viclenie: căci va veni și se va întări cu un mic număr de oameni.'

„Acel «el» cu care se încheie aici legământul despre care se vorbește trebuie să fie aceeași putere care a făcut obiectul profeției începând cu versetul al 14-lea; iar faptul că aceasta este puterea romană este arătat fără putință de tăgadă prin împlinirea profeției în trei persoane, după cum s-a observat deja, care au domnit succesiv peste Imperiul Roman: și anume, Iulius, Augustus și Tiberius Cezar. Primul, întorcându-se în triumf la cetățuia țării sale, s-a poticnit și a căzut, și nu s-a mai găsit. Versetul 19. Al doilea a fost un strângător de biruri; și a domnit în slava împărăției și a murit nici în mânie, nici în luptă, ci pașnic, în propriul său pat. Versetul 20. Al treilea a fost un fărnar și unul dintre cele mai josnice caractere. A intrat în împărăție pe cale pașnică, dar atât domnia, cât și viața i s-au sfârșit prin violență. Și în domnia lui, Prințul legământului, Isus din Nazaret, a fost dat morții pe cruce. Versetele 21, 22. Hristos nu poate fi niciodată frânt sau omorât din nou; de aceea, sub nicio altă cărmuire și în niciun alt timp nu putem găsi o împlinire a acestor evenimente. Unii încearcă să aplice aceste versete lui Antioh și să facă din unul dintre marii preoți ai iudeilor prințul legământului, deși nu sunt niciodată numiți astfel. Acesta este același tip de raționament care caută să facă din domnia lui Antioh o împlinire a micului corn din Daniel 8; și este adus în același scop: anume, să rupă marele lanț al dovezilor prin care se arată că doctrina Adventului este doctrina Bibliei și că Hristos este acum la ușă. Dar dovezile nu pot fi răsturnate; lanțul nu poate fi rupt.”

„După ce ne-a condus, prin evenimentele seculare ale imperiului, până la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, profetul, în versetul 23, ne întoarce la timpul când romanii au ajuns să fie în mod direct legați de poporul lui Dumnezeu prin alianța iudaică, în anul 161 î.Hr.; din care punct suntem apoi conduși, într-o linie directă de evenimente, până la triumful final al bisericii și la întemeierea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Iudeii, fiind apăsați în chip greu de regii Siriei, au trimis o solie la Roma pentru a cere ajutorul romanilor și pentru a se uni cu ei într-„o alianță de prietenie și confederație.” 1 Mac. 8; Prideaux, II, 234; Antichitățile lui Iosif Flaviu, cartea 12, cap. 10, sec. 6. Romanii au ascultat cererea iudeilor și le-au acordat un decret, formulat în aceste cuvinte:—”

'Decretul senatului privitor la o alianță de ajutor și prietenie cu neamul iudeilor. Nu va fi îngăduit niciunuia dintre cei supuși romanilor să poarte război împotriva neamului iudeilor, nici să-i ajute pe cei ce fac aceasta, fie trimițându-le grâne, corăbii sau bani; iar dacă se va face vreun atac asupra iudeilor, romanii îi vor ajuta pe cât le stă în putere; iar, de asemenea, dacă se va face vreun atac asupra romanilor, iudeii îi vor ajuta. Iar dacă iudeii vor dori să adauge ceva la această alianță de ajutor sau să ia ceva din ea, aceasta se va face cu consimțământul comun al romanilor. Și orice adăugire astfel făcută va avea putere de lege.' 'Acest decret', spune

Josephus, 'a fost scris de Eupolemus, fiul lui John, și de Jason, fiul lui Eleazer, când Judas era mare preot al neamului, iar Simon, fratele său, era generalul armatei. Și aceasta a fost cea dintâi alianță pe care romanii au făcut-o cu iudeii și a fost orânduită astfel.'

În acea vreme, romanii erau un popor mic și au început să lucreze înșelător, sau cu viclenie, după cum semnifică termenul. Și de aici s-au ridicat, printr-o ascensiune constantă și rapidă, până la culmea puterii pe care au dobândit-o mai târziu. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Nu doar că crucea din versetul douăzeci și doi încheie o linie printr-un simbol care se află și la începutul liniei, ci versetul următor revine la istoria anterioară crucii, către aproximativ treizeci de ani după Paniuș și aproximativ o sută de ani înainte ca Roma să cucerească Ierusalimul. Piatra de hotar a alianței iudeilor pe care Smith o identifică aici cu anul 161 î.Hr. este identificată de alți pionieri cu anul 158 î.Hr. Punctul asupra căruia mă opresc aici nu este atât data, cât faptul că versetele șaisprezece până la douăzeci și doi reprezintă o linie de istorie profetică în care legea duminicală constituie atât alfa, cât și omega acelei linii. Apoi, odată trasată linia din versetele șaisprezece până la douăzeci și doi, versetul douăzeci și trei reia și extinde istoria cuprinsă în linia versetelor șaisprezece până la douăzeci și doi. Linia profetică reprezentată de versetul douăzeci și trei este istoria Macabeilor, iar istoria Macabeilor este o paralelă perfectă cu istoria Statelor Unite.

Două dinastii

Macabeii reprezintă o mișcare de răscoală împotriva regatului seleucid, care a început în timpul domniei lui Antioh Epifanes. Răscoala a fost îndreptată împotriva regatului seleucid din nord și s-a soldat cu o victorie care a dus la apariția uneia dintre cele două dinastii din Iudeea în perioada ce a condus, în cele din urmă, la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Prima dinastie a fost cea hasmoneană, iar a doua cea irodiană. Dinastia irodiană a fost a doua guvernare din Iudeea după eliberarea de sub regatul seleucid din nord. Ea a fost în legătură directă cu sistemul roman, pe când dinastia hasmoneană anterioară era, în esență, iudaică. Dinastia hasmoneană a început în 141 î.Hr., iar în 37 î.Hr. a început dinastia irodiană, care a durat până în anul 70 d.Hr.

Dinastiile reprezintă cârmuirea Iudeei, țara slăvită, antică, în sens propriu. Răscoala Macabeilor a avut loc între anii 167 și 160 î.Hr. În 164 î.Hr., Macabeii l-au alungat pe Antioh Epifanes din Ierusalim și au curățit și au resfințit templul, după ce Antioh îl pângărise, dar abia în 141 î.Hr. puterea seleucidă din nord a fost pe deplin înfrântă și a început dinastia hasmoneană.

Dinastia irodiană este o cheie pentru această linie, căci Irod cel Mare a poruncit uciderea pruncilor la vremea nașterii lui Isus, iar fiul său domnea când Isus a murit. Irod cel Mare era tatăl și era rege peste Iudeea, însă fiul său era doar un tetrarh, adică un conducător peste o pătrime a regatului, asemenea unui guvernator, nu unui rege. De aceea îi lipsea autoritatea, ceea ce l-a determinat să colaboreze cu Pilat pentru a-l răstigni pe Hristos. Nașterea lui Isus a fost „timpul sfârșitului” profetic în linia profeției Sale, iar moartea Sa reprezintă legea duminicală. Primul Irod reprezintă 1989, iar ultimul Irod este legea duminicală. Intervalul de la Irod tatăl la Irod fiul constituie linia profetică a lui Hristos.

Linia Macabeilor începe cu o răscoală victorioasă împotriva unui rege din nord care impusese evreilor obiceiurile sale grecești, cultura sa greacă, precum și religia greacă. Începutul dinastiei hasmoneane îl reprezintă anul 1798. De ce așa, v-ați putea întreba? Dacă o dinastie începe la un „timp al sfârșitului” profetic, după cum a fost cu dinastia irodiană la nașterea lui Hristos, atunci cealaltă dinastie, prin necesitate profetică, ar trebui să aibă același început. Ambele dinastii încep cu un timp al sfârșitului, atunci când considerăm nașterea lui Hristos drept „timpul sfârșitului”, însă cei neînțelepți nu văd niciodată lumina desigilată asociată cu timpul sfârșitului.

În vremea noastră, ca și în zilele lui Hristos, poate exista o lectură sau o interpretare greșită a Scripturilor. Dacă iudeii ar fi studiat Scripturile cu inimi stăruitoare, rugătoare, căutarea lor ar fi fost răsplătită cu o cunoaștere adevărată a timpului, și nu numai a timpului, ci și a felului arătării lui Hristos. Nu ar fi atribuit slăvita a doua arătare a lui Hristos primei Sale veniri. Aveau mărturia lui Daniel; aveau mărturia lui Isaia și a celorlalți profeți; aveau învățătura lui Moise; și iată-L pe Hristos chiar în mijlocul lor, și totuși cercetau Scripturile pentru dovezi cu privire la venirea Sa. Și Îi făceau lui Hristos chiar lucrurile despre care se profetise că le vor face. Erau atât de orbiți, încât nu știau ce fac.

Și mulți fac aceleași lucruri astăzi, în 1897, pentru că nu au avut experiență în privința solilor de încercare cuprinse în solia primului, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea înger. Sunt unii care cercetează Scripturile pentru dovezi că aceste solii sunt încă în viitor. Ei adună laolaltă dovezile adevărului acestor solii, dar nu le acordă locul cuvenit în istoria profetică. Prin urmare, aceștia sunt în pericol de a induce poporul în eroare cu privire la localizarea acestor solii. Ei nu văd și nu înțeleg timpul sfârșitului, nici când trebuie așezate în timp aceste solii. Ziua lui Dumnezeu se apropie pe nesimțite; dar cei socotiți înțelepți și mari vorbesc în van despre „Educație Superioară”. Ei nu cunosc semnele venirii lui Hristos, nici ale sfârșitului lumii. Colecția Paulson, 423, 424.

Identificarea nașterii lui Hristos drept „timpul sfârșitului” și, prin urmare, drept cheia aducerii liniei Macabeilor în contextul adevărului prezent al zilelor de pe urmă înseamnă a-L face pe Hristos chiar centrul pasajului, ceea ce constituie totodată o dovadă a validității aplicării.

Linia Macabeilor ilustrează Țara cea glorioasă spirituală, iar ilustrarea începe într-o perioadă în care cetățenii Țării celei glorioase se desprind de dominația politică și religioasă a împăratului de la miazănoapte. Răscoala macabeică ce a dus la dinastia hasmoneană reprezintă 1776, iar răscoala împotriva împăratului de la miazănoapte, înfăptuită de Macabei, a reprezentat Războiul Revoluționar. Cei douăzeci și doi de ani, din 1776 până în 1798, reprezintă rebeliunea macabeică ce a condus la dinastia hasmoneană la timpul sfârșitului în 1798, dinastie care a continuat până când a început dinastia irodiană la timpul sfârșitului în 1989. Dinastia irodiană a continuat până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr.

Ceea ce este important de recunoscut în această linie a istoriei are două aspecte: ea este o ilustrare a Țării celei minunate din vechime, care tipifică Țara cea minunată modernă, și începe în cadrul unei linii a istoriei care pornește cu versetul șaisprezece, când Roma cucerește pentru prima dată Țara cea minunată, identificând astfel tema principală a liniei. Linia de la versetul șaisprezece până la versetul douăzeci și doi reprezintă Țara cea minunată, iar contextul ei este iminenta lege

duminicală. Linia reprezintă, de asemenea, cele două clase de închinători care influențează ambele guverne dinastice. Saduchei erau mai puțini la număr, dar, în general, controlau sistemele religioase și politice iudaice în ambele perioade dinastice. Sistemul religios era administrat de preoțime, iar această preoțime era, de asemenea, influențată atât de Saduchei, cât și de Farisei. Guvernele hasmoneene și irodieni au fost amândouă influențate de Farisei și Saduchei, iar cele două dinastii reprezintă guvernul Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală.

Fariseii și saduchei reprezintă două partide cu orientări politice distincte, care se deosebesc prin poziția lor față de chestiunea sclaviei. Democrații sunt pro-sclavie, iar Republicanii sunt anti-sclavie; împreună, interacționează cu aparatul politic al guvernului constituțional al Statelor Unite. Acel guvern este fiara de pe pământ din Apocalipsa treisprezece, iar istoria externă a fiarei de pe pământ este reprezentată de cornul ei republican. Istoria internă este reprezentată de cornul protestant. Cornurile sunt separate pe fiară, căci fiara este Constituția, care desparte cornul statului de cornul bisericii, dar ele străbat istoria împreună. Cornul republican are două influențe, fie pentru, fie împotriva sclaviei. Cornul protestant are două influențe, fie pentru Sabatul zilei a șaptea, fie pentru întâia zi a soarelui.

La aproximativ treizeci de ani după bătălia de la Panium, Macabeii marchează istoria Statelor Unite ca al șaselea regat al profeției biblice. Apoi, aproximativ un secol mai târziu, versetul șaisprezece se împlinește când Ierusalimul este cucerit, prefigurând crucea. Iudeea este al doilea dintre cele trei obstacole pe care Roma le supune pe măsură ce preia controlul asupra lumii. Generalul Pompei a cucerit Siria în 65 î.Hr., iar apoi Iuda în 63 î.Hr. Cezar Augustus avea să cucerească al treilea obstacol la bătălia de la Actium în 31 î.Hr. Această istorie este reprezentată în linia de la versetul șaisprezece la douăzeci și doi.

Până la vremea crucii, istoria Macabeilor era deja în desfășurare de aproape două sute de ani. Uriah Smith identifică faptul că istoria reprezentată de alianța cu iudeii din versetul douăzeci și trei trebuie raportată la un punct de plecare în istorie care a avut loc cu aproape două sute de ani înaintea istoriei crucii din versetul douăzeci și doi. Istoria crucii din versetul douăzeci și doi trebuie aliniată cu versetul șaisprezece, căci versetul șaisprezece este, de asemenea, legea duminicală. Aceasta înseamnă că linia Macabeilor, care este istoria țării glorioase a lui Iuda, începe cu mult înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece.

Când înțelegem că istoria milleriților ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, putem alinia timpul sfârșitului pentru milleriți, din 1798, cu timpul sfârșitului pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, din 1989. Când facem aceasta, suprapunem istoria primului și a celui de-al doilea înger peste istoria celui de-al treilea înger. 1798 și 1989 sunt reperul alfa și omega al istoriei versetului patruzeci din Daniel unsprezece.

Versetul patruzeci începe la „timpul sfârșitului”, care poate fi demonstrat cu ușurință ca fiind anul 1798; iar, când este înțeles corect, prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 a împlinit versetul patruzeci, iar acea împlinire a fost, de asemenea, „timpul sfârșitului”. Două „timpuri ale sfârșitului”, într-un singur verset, aflat în același capitol cu linia Macabeilor. Răscoala Macabeilor care a dus la dinastia hasmoneană reprezintă cei douăzeci și doi de ani de la 1776 până la 1798. În

1798 a început dinastia hasmoneană, iar dinastia irodiană a început în 1989.

Versetul zece din Daniel unsprezece identifică anul 1989, iar versetul șaisprezece este legea duminicală. Linia istorică din acele versete reprezintă trei bătălii, căderea unui împărat de la miazăzi și intrarea Romei în istoria profetică. Ea conține, de asemenea, linia a două dinastii care tipifică schimbarea ce are loc atunci când fiara pământului din Apocalipsa treisprezece „avea două coarne ca ale unui miel” și „vorbea ca un balaur”. În succesiune, prima dinastie iudaică este mielul, iar a doua dinastie romană este balaurul. Prima dinastie a fost iudaică, a doua a fost romană. Indiferent dacă dinastia era iudaică sau romană, fiara pământului avea două coarne.

Dinastia iudaică reprezintă cornul protestant, iar dinastia romană reprezintă cornul republican. Ambele coarne au, de asemenea, o împărțire profetică în două. Saducheeii și Fariseii alcătuiesc cadrul democrațiilor pro-sclavie, în opoziție cu republicanii anti-sclavie; reprezentând totodată o împărțire în două a fecioarelor neînțelepte, în contrast cu fecioarele înțelepte. Fariseii, ca fecioare neînțelepte, sunt înlăturați la prima dezamăgire, iar Saducheeii sunt înlăturați la a doua curățire a templului. Fariseii, asemenea bisericii din Sardes, pretindeau că au un nume de viață, dar erau morți, și sunt înlăturați întâi; apoi Saducheeii, care au tăgăduit puterea lui Dumnezeu, au tăgăduit puterea și solia strigătului de la miezul nopții. Saducheeii sunt poporul legământului care este trecut cu vederea; Saducheeii sunt cei care se mulțumesc cu simțămintele unor emoții plăcute.

Venirea lui Hristos, așa cum a fost vestită de solia primului înger, a fost înțeleasă ca fiind reprezentată de venirea Mirelui. Reforma larg răspândită, sub proclamarea venirii Sale iminente, corespundea ieșirii fecioarelor. În această parabolă, ca și în cea din Matei 24, sunt reprezentate două clase. Toți își luaseră candelile, Biblia, și, la lumina ei, ieșiseră în întâmpinarea Mirelui. Dar, în timp ce „cele neînțelepte și-au luat candelile și n-au luat cu ele untdelemn”, „cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, împreună cu candelile”. Cea din urmă clasă primise harul lui Dumnezeu, puterea regeneratoare și luminătoare a Duhului Sfânt, care face ca Cuvântul Său să fie o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. În frica de Dumnezeu, ei studiaseră Scripturile ca să cunoască adevărul și căutaseră cu stăruință curăția inimii și a vieții. Aceștia aveau o experiență personală, o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care nu putea fi zdruncinată de dezamăgire și întârziere. Alții „și-au luat candelile și n-au luat cu sine untdelemn”. Au acționat din impuls. Temerile le fuseseră stârnite de solia solemnă, dar se sprijiniseră pe credința fraților lor, mulțumindu-se cu lumina pâlpâitoare a simțămintelor plăcute, fără o înțelegere temeinică a adevărului sau o lucrare autentică a harului în inimă. Aceștia ieșiseră în întâmpinarea Domnului, plini de speranță în perspectiva unei răsplătiri imediate; dar nu erau pregătiți pentru întârziere și dezamăgire. Când au venit încercările, credința lor a cedat, iar candelile lor au ars slab. Marea Controversă, 393.

Fie că sunt politice, fie religioase, ambele clase se unesc împotriva celor înțelepți în criza de la miezul nopții. Spunând acestea, am început articolul subliniind că eu aplic versetul paisprezece pe baza plasării lui în șirul versetelor, în contradicție cu succesiunea istorică reprezentată de versete. Folosesc acea logică în acord cu plasarea versetului douăzeci și trei. Plasarea unui jalon trebuie să corespundă împlinirii sale istorice. Legământul pe care iudeii l-au încheiat cu Roma în perioada macabeilor a stabilit locul unde urma să se aplice versetul. „Tâlharii” din versetul paisprezece, care

stabilesc vedenia, au făcut aceasta în 200 î.Hr., chiar în anul bătăliei de la Panium, însă bătălia și tâlharii sunt două simboluri diferite.

„Tâlharii” devin parte a narațiunii, nu pentru a stabili o legătură directă cu data bătăliei de la Panium, ci pentru a identifica relația pe care au stabilit-o cu conducătorul Egiptului, slăbit, în vârstă de cinci ani, care era pe cale să fie învins de Antioh. Ei nu doreau o perturbare a importului de grâu egiptean către Imperiul Roman. Relația profetică a Romei cu regele egiptean vulnerabil, în vârstă de cinci ani, este subiectul versetului. Acea mijlocire identifică urmările repercusiunilor care urmează încercării lui Putin de a include supunerea Bisericii ucrainene față de Biserica rusă, așa cum fusese odinioară, înainte de 1989. Acea încercare declanșează declinul progresiv al regatului său sudic, iar când Putin moare, precum Ptolemeu, sau este cumva exilat, precum Ozia și Napoleon, el este înlăturat în mod profetic, iar regatul său este apoi administrat de o serie de conducători mai puțin competenți. Apoi, în vremea regelui de cinci ani, Roma papală mijlocește pentru a-și proteja interesul, care este Biserica ucraineană.

Papalitatea nu se poziționează de partea ortodoxiei ruse sau a celei ucrainene; ea manevrează toate părțile pentru a aduce toate organismele religioase sub autoritatea ei, așa cum este înfățișat în Isaia, capitolul patru.

În ziua aceea, șapte femei se vor apuca de un singur bărbat, zicând: Vom mânca pâinea noastră și ne vom îmbrăca în hainele noastre; numai să fim chemate după numele tău, ca să ne fie îndepărtată ocară. În ziua aceea, Odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei scăpați din Israel. Și se va întâmpla că cel ce va fi rămas în Sion și cel ce va fi rămas în Ierusalim va fi numit sfânt, adică fiecare dintre cei înscriși între cei vii în Ierusalim. Isaia 4:1-3.

Papalitatea preia controlul asupra tuturor organismelor religioase, reprezentate ca șapte femei, adică toate bisericile. Aceste șapte biserici doresc să fie numite catolice, ceea ce înseamnă universale, și este evident că nu sunt poporul lui Dumnezeu, fiindcă intenționează să poarte propriul lor veșmânt. Unificarea tuturor organismelor religioase care doresc să poarte propriile lor veșminte omenești are loc în vremea când «Ierusalimul va fi numit sfânt», adică atunci când ramura Domnului se transformă dintr-un popor laodicean într-unul filadelfian, moment în care papalitatea devine capul tuturor organismelor religioase, chiar în același timp în care ea va fi făcută și capul organismelor politice.

În 1989, Biserica ucraineană a fost un simbol al împăratului de la mieznoapte care spulbera Uniunea Sovietică, iar Putin va căuta să restabilească fosta relație de supunere, și va primi lepră pe frunte și va începe o persecuție împotriva religiei care i-a respins cererile. Acea persecuție a avut loc în însăși țara lui Ptolemeu, în orașul Alexandria, astfel, bisericile din Rusia care sunt influențate de Roma vor deveni ținta lui Putin și sfârșitul lui. Pe măsură ce Trump se pregătește pentru bătălia de la Panium, relația sa deschisă cu protectorul regelui-copil egiptean slăbit este identificată în 2025. Puterea romană care, în anul 200 î.Hr., a protejat regele-copil egiptean, nu-l va mai proteja atunci pe regele-copil. Ea va ajuta la sfârșitul regelui-copil. Roma, ca protector al Egiptului în anul 200 î.Hr., reprezintă Roma ca distrugător al Egiptului la bătălia de la Panium.

Milleriți

Milleriții nu au văzut trei puteri romane, ci doar două, însă adevărul lor a fost totuși adevăr. Logica profetică a lui Antioh, ca simbol, ne permite să aplicăm versetul paisprezece într-o istorie care precede versetul cincisprezece, chiar dacă istoria care a împlinit inițial versetele a plasat atât versetul paisprezece, cât și pe cel cincisprezece în anul 200 î.Hr. Afirm că versetul șaisprezece reprezintă legea duminicală iminentă și că versetul paisprezece a fost anul 2025, iar versetul cincisprezece este încă viitoarea bătălie de la Panium. Antioh dovedește că cele trei bătălii alcătuiesc o singură linie profetică, căci el este prezent la toate cele trei bătălii, dar confirmă, de asemenea, afirmația pe care o susțin cu privire la aplicarea din vremea sfârșitului a versetelor, atunci când sunt împărțite în mod corect prin metodologia linie peste linie.

Antioh a fost la toate cele trei bătălii, iar în zilele de pe urmă el reprezintă puterea prin interpuși a papalității în 1989 (Reagan și SUA), în 2014 (Zelensky și Ucraina), iar apoi, la bătălia de la Panium, este aceeași putere prin interpuși ca în 1989, căci Isus reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul. Ronald Reagan este mort și îngropat, așa că mărturia istorică a lui Antioh este fidelă înțelegerii milerite, dar supusă regulilor care guvernează o aplicare linie peste linie. Ultima putere prin interpuși a papalității din versete este Trump, deși istoric Antioh a fost la toate cele trei bătălii. Pentru a împlini versetul treisprezece, Trump a trebuit să piardă al doilea scrutin, căci în versetul treisprezece el „se întoarce”, mai puternic ca niciodată, îndeajuns de puternic pentru a primi un glonț prin ureche — care, împreună cu policele drept și degetul mare de la piciorul drept, erau cele ce trebuiau unse cu sânge atunci când preoții erau unși.

Reagan l-a prefigurat pe Trump, căci Reagan este primul dintre ultimii opt președinți, începând cu vremea sfârșitului din 1989. Lincoln l-a prefigurat pe Trump, căci el a fost primul președinte republican. Lincoln a fost asasinat de democrați pro-sclavie în alianță cu Roma, iar atât Ronald Reagan, cât și omologul său papistaș Ioan Paul al II-lea au supraviețuit unor tentative de asasinat. Trump a fost asasinat politic în 2020, prin alegerile furate, în împlinirea Apocalipsei, capitolul unsprezece, versetul șapte, iar apoi, în 2024, a fost înviat, în împlinirea versetului unsprezece.

Iar când își vor fi încheiat mărturia lor, fiara care se ridică din Adânc va face război împotriva lor, îi va birui și îi va omorî. ... Iar după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare; și o mare frică i-a cuprins pe cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:7, 11.

Învierea lui Trump a fost "revenirea" lui din versetul treisprezece și a oferit, totodată, o paralelă cu o caracteristică a Romei, căci Roma este "al optulea care este dintre cei șapte", iar Trump este o imagine a Romei.

Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este a opta și este dintre cei șapte și merge la pierzare. Apocalipsa 17:11.

Al doilea mandat al lui Trump îl face al optulea președinte de la Reagan încoace, iar întrucât a fost și al șaselea, Trump, în consonanță cu papalitatea, este „al optulea, adică din cei șapte”. Numărul opt este simbolul învierii, ceea ce subliniază că el, ca imagine a papalității, trebuia să aibă o rană de

moarte care a fost vindecată pentru a „se întoarce”.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; iar rana lui de moarte a fost vindecată: și tot pământul s-a mirat după fiară. Apocalipsa 13:3.

Când rana de moarte este vindecată, lumea "se miră după fiară", iar când Trump a fost înviat ca al optulea, care este dintre cei șapte, în 2024, el "s-a întors" și întreaga lume s-a mirat după el.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici!». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

Trump a „revenit” la alegerile din 2024, iar apoi, în 2025, el și Papa Leon au fost amândoi inaugurați. Iisus a dat un avertisment nemijlocit și drept, oricui a voit să vadă.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în locul sfânt, (cel ce citește să înțeleagă.) Matei 24:15.

Marcu spune aceasta, poate, puțin mai clar.

Dar când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând unde nu se cuvine (cine citește să înțeleagă), atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți. Marcu 13:14.

Urâciunea pustiirii este Roma în fiecare dintre cele trei faze ale sale. Roma păgână, papală și modernă constituie, fiecare, un simbol de avertizare pentru poporul lui Dumnezeu. Avertizarea trebuie recunoscută atunci când Roma se află într-un „loc sfânt” sau acolo unde „nu se cuvine” să fie. Țara slăvită este Țara Sfântă în Scriptură, iar Statele Unite sunt țara slăvită spirituală.

Și Domnul va moșteni Iuda ca partea Sa în țara sfântă și va alege iarăși Ierusalimul. Tăceți, tot trupul, înaintea Domnului, căci El S-a ridicat din lăcașul Său cel sfânt. Zaharia 2:12, 13.

Când vedeți Roma stând în locul sfânt, Domnul alege Ierusalimul ca popor al legământului Său pentru ultima dată. Când Reagan, primul dintre opt președinți, a încheiat o alianță secretă cu Antihristul profeției biblice, aceasta a reprezentat o alianță deschisă cu Roma, realizată de cel de-al optulea și ultim președinte de la vremea sfârșitului din 1989. Simbolurile Omega inversează adesea atributele simbolului Alfa.

Întronizarea Papei Leon și investirea lui Trump în 2025 identifică o relație deschisă între fiara mării și fiara pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Revenirea la o alianță deschisă dintre Trump și Leon, care a fost prefigurată de alianța secretă dintre Reagan și Ioan Paul al II-lea, ne indică faptul că sprijinul regelui-copil egiptean, care a împlinit versetul paisprezece în anul 200 î.Hr., reprezintă o lipsă de sprijin în vremurile din urmă.

2025 stabilește viziunea sau profeția de temelie, exterioară, căci o înalță pe Roma drept avertismentul Romei, avertisment pe care Daniel îl identifică prin simbolismul «urâciunea pustiirii». Avertismentul cu privire la urâciunea pustiirii precede distrugerea reprezentată de «pustiire». În asediul Ierusalimului sub Cestius, avertismentul a fost reprezentat de stindardele autorității Romei, așezate în incinta sacră a sanctuarului. Cei care au văzut, au înțeles, au ascultat și

au părăsit cetatea au fost ocrotiți când asediul a fost reluat. Ei au văzut semnul de avertizare al Romei. Creștinii care s-au despărțit de biserica compromisă din Pergam și, ulterior, de biserica din Tiatira au fugit în pustie când l-au văzut pe omul fărădelegii șezând în templul lui Dumnezeu. Acei martori identifică un avertisment al urâciunii pustiirii despre care a vorbit Daniel în zilele de pe urmă.

Am arătat în repetate rânduri că 1888 a fost asediul lui Cestius, iar încheierea crizei legii duminicale este asediul lui Titus. Proiectele de lege Blair privind legea duminicală din anii 1880, împreună cu legile duminicale care au fost implementate în unele state din sud în cursul anilor 1880, au constituit avertizarea lui Cestius, care a marcat totodată linia de demarcație în sfatul Sorei White cu privire la locuirea la țară. Înainte de anii 1880, sfatul ei era că, în viitor, va trebui să ne mutăm la țară, dar după anii 1880, locuirea la țară trebuia să fi fost deja realizată. Semnul de avertizare al proiectelor de lege Blair, care promovau semnul autorității puterii papale și erau dezbătute în anii 1880, a tipificat Patriot Act de la 9/11, căci îngerul din Apocalipsa optsprezece a apărut în ambele acele istorii.

9/11 a fost avertismentul privind așezarea de către Cestius a autorității sale în locul sfânt unde nu se cuvenea, căci la 9/11 dreptul roman a înlocuit dreptul englez. În Procesele Pelosi din 2021, clauza privind procedura legală a fost repudiată și reprezintă încă un pas către asediul lui Titus, care se încheie cu legea duminicală ce va veni în curând în Statele Unite. Asediul este o perioadă de timp. Anul 1888 se referă la răzvrătirea cornului protestant intern, iar 9/11 se referă la răzvrătirea cornului republican extern. Întronizarea papei din țara cea glorioasă, în același an în care este investit și ultimul președinte, reprezintă avertizarea finală a urâciunii pustiirii stând unde nu se cuvine, chiar înaintea bătăliei de la Panium. Bătălia de la Panium conduce direct la legea duminicală și la bătălia de la Actium, care a reprezentat al treilea și ultimul obstacol pentru Roma păgână, iar apoi Roma păgână a domnit în mod suprem timp de 360 de ani, în împlinirea lui Daniel 11:24. La legea duminicală, atât a șasea, cât și a șaptea împărăție sunt cucerite de Roma, iar Roma modernă domnește apoi pentru o oră simbolică sau patruzeci și două de luni simbolice.

În versetul șaisprezece, Pompei, care tocmai a înlăturat primele obstacole ale Romei păgâne din Siria, cucerește apoi Ierusalimul. Pompei înlătură primele două obstacole ale Romei, iar Cezarul Augustus îl cucerește pe al treilea la Actium. Roma modernă cucerește mai întâi regele de la miazăzi în 1989, în împlinirea versetului patruzeci și așa cum este prefigurată de versetul zece. Apoi, la legea duminicală, Roma modernă își cucerește al doilea și al treilea obstacol: mai întâi Statele Unite, iar apoi Organizația Națiunilor Unite este de îndată de acord să-și dea împărăția puterii papale. Roma păgână a cucerit două prin Pompei și apoi încă unul, iar Roma papală a cucerit unul în 1989, iar apoi următoarele două în versetul șaisprezece, acolo unde Pompei este marcat cu a doua sa cucerire.

Fie că al treilea obstacol a fost la Actium pentru Roma păgână, fie că a fost reprezentat de alungarea goșilor din cetatea Romei în 538, atunci când Roma depășește al treilea obstacol, ea domnește suveran.

Negreșit, Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să-Și descopere taina slujitorilor Săi, prorociei. Amos 3:7.

Domnul va da cu siguranță manifestarea finală a semnului de avertizare reprezentat ca urâciunea pustiirii în cartea lui Daniel, înainte ca pustiirea să vină. Acel semn de avertizare este alianța deschisă, în contrast cu alianța secretă a lui Reagan, reprezentată în 2025. Domnul nu va aduce pedeapsa fără să dea mai întâi avertizare, iar Amos este foarte direct cu privire la ceea ce este descoperirea tainică către slujitorii Săi și cui îi este ea adresată.

Ascultați acest cuvânt pe care Domnul l-a rostit împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului, zicând: Pe voi singuri v-am cunoscut dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre. Amos 3:1, 2.

Amos se adresează ultimei generații a poporului Său ales prin legământ, care urmează să fie pedepsită, în concordanță cu cei douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui din Ezechiel capitolul opt. Amos prezintă solia laodiceană, care este solia îngerului al treilea în timpul ștergerii păcatelor, în vremea judecății celor vii. Avertizarea lui Amos se întemeiază pe unirea a două părți.

Pot doi să umble împreună, dacă nu s-au învoit? Va răzni un leu în pădure, când nu are pradă? Va scoate puil de leu un strigăt din vizuina lui, dacă n-a prins nimic? Poate să cadă o pasăre într-o cursă pe pământ, unde nu este laț pentru ea? Va ridica cineva o cursă de pe pământ, fără să fi prins nimic deloc? Se va suna din trâmbiță în cetate, și poporul să nu se înspăimânte? Va fi vreo nenorocire într-o cetate, fără ca Domnul s-o fi făcut? Amos 3:3-6.

Avertismentul privitor la doi care umblă împreună ca unul singur este plasat în contextul unui laț care prinde o pasăre de pe pământ. Păsările sunt simboluri ale organismelor religioase, iar, în Apocalipsă, papalitatea este o colivie a oricărei păsări necurate și urâte.

Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și odioase. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:2, 3.

O pasăre într-o colivie este o pasăre capturată, iar când o națiune săvârșește curvie cu desfrânata Romei, ea devine o pasăre capturată, iar pasărea care este înălțată deasupra tuturor celorlalte păsări profetice este puterea a cărei casă întreită este zidită, este întemeiată la legea duminicală, în locul ei, care este Șinear, care este Babilon. Ea este pasărea care a primit o rană de moarte în 1798, sau, după cum spune Zaharia, i s-a pus un capac de plumb peste coșul ei, dar a fost ulterior înălțată de păsările spiritismului și ale protestantismului apostat.

Atunci îngerul care vorbea cu mine a ieșit și mi-a zis: Ridică-ți acum ochii și vezi ce este lucrul acesta care iese. Eu am zis: Ce este? El a zis: Aceasta este o efă care iese. Și a mai zis: Aceasta este înfățișarea lor prin tot pământul. Și, iată, s-a ridicat un talant de plumb; și iată, era o femeie care ședea în mijlocul efei. El a zis: Aceasta este nelegiuirea. Și a aruncat-o în mijlocul

efei și a aruncat greutatea de plumb peste gura ei. Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și, iată, au ieșit două femei, și vântul era în aripile lor; căci aveau aripi ca aripile berzei; și au ridicat efa între pământ și cer. Atunci am zis îngerului care vorbea cu mine: Încotro duc ele efa? El mi-a zis: Să-i zidească o casă în țara Șinear; și va fi întemeiată și așezată acolo pe temelia ei. Zaharia 5:5-11.

Lațul lui Amos prinde pasărea de pe pământ, căci el reprezintă alianța care precede legea duminicală ce urmează să vină curând, în cadrul căreia pasărea pământului este prinsă, iar, potrivit lui Amos, alianța este o mustrare adusă Adventismului de Ziua a Șaptea laodicean, căci în cetate se va suna din trâmbița de avertizare, pe care ei vor refuza s-o asculte.

Se va suna din trâmbiță în cetate și poporul nu se va înspăimânta? Va fi oare nenorocire într-o cetate și Domnul să n-o fi făcut? Căci negreșit, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina slujitorilor Săi, prorocilor. A răcnit leul; cine nu se va teme? A vorbit Domnul Dumnezeu; cine poate să nu prorojească? Amos 3:6-8.

Leul care răcnește este Leul din seminția lui Iuda, care Îl reprezintă pe Hristos atunci când El pecetluiește și desigilează Cuvântul Său profetic. Alianța deschisă din 2025 este asediul lui Cestius, iar simbolul tâlharilor poporului lui Dumnezeu este stabilit atunci când vezi doi umblând împreună, care nu ar trebui niciodată să coexiste. Roma, aliată și aliniată cu protestanții, este un oximoron, căci a fi protestant înseamnă a protesta împotriva Romei.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

Prea târziu pentru a scăpa din laț

Și să se rețină: mândria Romei este aceea că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Iar de-ar avea puterea, le-ar pune în practică cu aceeași vigoare acum ca în secolele trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când intenționează să accepte sprijinul Romei în lucrarea înălțării duminicii. În timp ce sunt hotărâți să-și ducă la îndeplinire scopul, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Odată statornicit în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că observanțele religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să domine conștiința, triumful Romei în această țară este asigurat.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat un avertisment cu privire la primejdia iminentă; dacă acesta nu este luat în seamă, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat scopurile Romei abia când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește puterea în tăcere. Învățăturile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică edificiile înalte și masive, în recesurile secrete ale cărora persecuțiile ei de altădată vor fi reluate. Pe ascuns și fără a fi bănuită, ea își întărește forțele spre a-și promova propriile scopuri, pentru când va sosi timpul să lovească. Tot ceea ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta îi este deja oferită. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea Controversă, 581.

Există o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în chiar umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge la ei? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Dar unii vor fi zăbovit să obțină untdelemnul pentru a-și reumple candelarele, și prea târziu vor afla că acel caracter, care este reprezentat de untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Nimeni nu-l poate dobândi pentru altul. Fiecare trebuie să-și dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului. Bible Echo, 4 mai 1896.

Pe când priveam suflete sărmene murind din lipsa adevărului prezent, iar unii care mărturiseau că cred adevărul îi lăsau să moară, reținând mijloacele necesare pentru a duce înainte lucrarea lui Dumnezeu, priveliștea era prea dureroasă și l-am rugat pe înger să o îndepărteze de la mine. Am văzut că, atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averile lor, asemenea tânărului care a venit la Isus (Matei 19:16-22), ei plecau întristați, și că, în curând, urgia năvălitoare va trece și le va spulbera cu totul averile, iar atunci va fi prea târziu să mai jertfească bunurile pământești și să-și adune o comoară în cer. Scrieri timpurii, 49.

Iuda a văzut că rugămințile lui erau zadarnice și s-a repezit afară din sală, exclamând: Este prea târziu! Este prea târziu! A simțit că nu putea trăi ca să-L vadă pe Isus răstignit și, în deznădejde, a ieșit și s-a spânzurat. Dorința veacurilor, 722.